

LIVSFASEPOLITIK

Vi ønsker, at Hedensted skal være en kommune, som det er godt og trygt at bo i – og vi ønsker, at den kommunale arbejdsplads skal vise vejen. Medarbejderne i Hedensted Kommune skal gå på arbejde i tryk forvisning om, at vi passer godt på hinanden.

Kommunens 4200 ansatte skal hver dag møde tillid fra både chefer og medarbejdere, for på den måde gør vi hinanden gode, og når stemningen er præget af tillid, ansvar, fleksibilitet og tryghed, bliver vi selv dygtigere til at betjene borgerne på samme måde – om så vi er sagsbehandlere, pædagoger, hjemmehjælper, ved vejvæsenet eller i en helt syvende funktion.

Der er altså en direkte sammenhæng mellem vores jobtilfredshed og borgernes oplevelse af kommunen som myndighed og serviceorgan.

Men hvordan fremmer vi værdier som tillid og tryghed? Det gør vi ved at føre dem ud i livet gennem vores handlinger og beslutninger. Men tillid og tryghed kan ikke slås op i en manual, det kan ikke krydses af i et skema, og det kan ikke uden videre aflæses i et regneark.

Vi har at gøre med menneskelige værdier, og vi har derfor hver især et medansvar for at skabe resultater. Hvis vi selv viser tillid og respekt, får vi det også igen. Tryghed avler tryghed – og det gælder altså om at komme ind i en god cirkel.

Ikke alle medarbejdere har samme behov – og slet ikke på samme tid. Dét som du har brug for i dag, er irrelevant for din kollega. Men det hun trænger til i morgen, spiller ingen rolle for dig. Derfor må både medarbejdere og chefer være fleksible for at komme hinanden i møde. Du mister jo ikke selv noget ved, at din kollega får lov til at gå tidligt, fordi hendes barnebarn skal have fjernet polyper, og familien skal have hjælp. Omvendt mister de andre ikke noget, hvis du får lov at snuppe en "hunds første sygedag", fordi Fido pludselig skal til dyrlæge ...

Vi har alle brug for fleksibilitet, og nogle gange har vi brug for det i lang tid, måske hvis der er sygdom i familien, pasningskrævende ældre eller lignende. Livet falder i faser, og derfor skal vi behandles individuelt.

Vores udgangspunkt er, at forskellige løsninger kræver forskellige situationer, og at den gode arbejdsplads har blik for behovet for forskellighed.

I det følgende kan du læse en række korte fortællinger om fleksibilitet. De er alle fiktive, men inspireret af de historier, der blev fortalt af medarbejderne på kommunens personalepolitiske dag den 11. september 2007. Historierne er lige så forskellige som de folk, der har fortalt dem, men dybest set handler de alligevel om det samme: Tillid & tryghed.

Husk lige tandbørsten

Jeg tør ikke tænke på, hvor mange termokander kaffe, Knud og jeg havde delt gennem de seneste otte år. Når vi sad der i bilen på en opgave for Teknik & Miljø, var det altid rart at vende verdenssituationen over kaffe og basser. Men på et tidspunkt fik vores snak en kedelig drejning. Karl og hans kone havde været på kanotur i Sverige, og da de kom hjem, opdagede de, at Anita var blevet bidt af en tæge og smittet med borelia. Hendes ansigt var blevet delvist lammet.

Da vi hældte kaffen op, fortalte Knud at hun så virkelig uhyggelig ud.

"Ansigtet hænger, og al mimikken er væk. Det ser ud som om hun er lavet af dej. Hun kan godt tale, men det lyder som om hun har kartofler i munden," sagde han.

"Men er der ikke noget, man kan gøre?" spurgte jeg.

"Jo, det er meningen at hun skal genoptræne alle ansigtsmusklerne, men ..."

"Genoptræne? Hvordan?" sagde jeg.

"Ja, det er det, der er problemet. Hun skal faktisk helst massere ansigtet med en elektrisk tandbørste flere gange hver dag, men hendes venstre underarm er helt følelsesløs og den højre er næsten lammet, så hun kan ikke klare det selv."

Knud fortalte, at han stillede mad frem før han tog på arbejde, og at Anita så lige akkurat kunne klare at spise sin frokost. På en god dag, i hvert fald.

"Hvad så? Hvem masserer hende så? Gør du det?"

"Om morgenen, ja. Og om eftermiddagen. Men jeg kan jo ikke gøre det midt på dagen, så nu skal jeg have tjekket, om der kan komme en hjemmesygeplejerske."

Jeg kikkede frem for mig. Tænkte på den gang, Knud havde taget min nevø i erhvervspraktik. Og på den gang han kørte murbrokkerne fra min gamle carports fundament ud på omladeren. Og på den gang, han sagde ok til at droppe en planlagt fridag dagen efter Kristi Himmelfart, så jeg kunne få fri og tage med konen på lang weekend til København.

"Hør her," sagde jeg. "Vi kan selv tilrettelægge vores arbejde og vores pause, ikke?"

"Jo ..."

"Godt. Og så længe det skulle være, tilrettelægger vi den sådan, at vi holder ude foran dit og Anitas hus, når maveuret siger frokost."

"Hvad mener du?"

"Jeg mener, at så sidder jeg her med min madpakke, kaffe og en avis. Og imens sørger du for, at din kone får frokost. Og bagefter giver du hende en omgang med tandbørsten!"

"Det er fandeme i orden, du!" sagde Knud. "Så skylder jeg dig en tjeneste."

"Egentlig ikke. Det er mig, der betaler én tilbage."

Hunds første sygedag

Mens kaffen løber igennem og radioen summer i baggrunden, sætter jeg mig hver morgen med den bærbare nede i køkkenet. Jeg får overblik over dagens program, som jeg så kan stå og tænke lidt over, mens jeg ordner madpakkerne. Når ungerne først er blevet vækket, handler det hele jo kun om dem.

En morgen lå der en mail fra en af mine nye medarbejdere. Den var sendt allerede lidt over fem og i emnefeltet stod der "Beklager, syg hund!" Jeg klikkede på kuverten og læste:

"Jeg bliver desværre nødt til at tage til dyrlægen, fordi min labrador, Tinka, har været syg hele natten. Håber meget at jeg kan komme lidt op ad dagen og indhente det forsømte, jeg skal bl.a. skrive referat fra MED-mødet, for det skal jo sendes ud i morgen, ellers må jeg nå det i morgen tidlig og bede om at få i dag noteret som en hel feriedag."

Jeg smilede til skærmen. Ikke fordi jeg kender hundeejernes problemer fra mig selv, – tværtimod har jeg allergi! Nej, jeg smilede fordi jeg kunne mærke, at mailen var skrevet med en blanding af bekymring og ansvarsfølelse. Bekymringen handlede naturligvis først og fremmest om hunden. Men den handlede også om, hvordan jeg mon ville synes om sådan en "sygemelding".

Gennem mange måneder havde vi arbejdet med at indføre vores nye struktur i forvaltningen. Mange af os havde fået nye medarbejdere, nye chefer, nye kolleger og nye opgaver. Og Tinkas "mor" og jeg kendte ikke hinanden specielt godt endnu. Men jeg kunne se, at hun gjorde alt, hvad hun kunne for at få enderne til at mødes, og jeg var sikker på, at hun kun skrev til mig fordi, hunden virkelig var syg og trængte til at komme til læge i en fart.

Hvad skulle jeg svare? Eller skulle jeg overhovedet svare allerede klokken seks om morgenen? Måske var hun slet ikke længere ved computeren. Og hvis hun var, ville hun måske tro, at jeg var sådan en cheftype, der arbejder døgnnet rundt. Jeg besluttede mig at sende et svar:

"God bedring med Tinka. Jeg er glad for, at du også tænker på MED-referatet. Lad mig høre fra dig, når du ved hvad der sker."

Jeg brugte det meste af dagen på møder rundt omkring i kommunen, og da jeg kom frem til kontoret, fik jeg at vide, at Tinkas "mor" havde ringet. Hunden havde trådt en gammel metalsplint op i den ene pote, og udover at det gjorde ondt, havde den også fået feber. Dyr lægen havde rensset såret, bundet poten ind og udskrevet noget medicin, der skulle klare problemet i løbet af ganske få dage. Det var min kones hentedag i børnehaven og fritidshjem, så jeg kunne bruge et par rolige timer ved skrivebordet om eftermiddagen. Klokken var lidt over fire, da den bekymrede hundemor pludselig stod i døren til mit kontor. I favnen holdt hun en sort labrador, der hang med mulen.

"Jamen, det må jo være Tinka ..." sagde jeg.

"Ja, med forbindelse og pumpet med pencilen. Hun var ikke frisk nok til at være alene hjemme, så jeg tillod mig at tage hende med. Så kan hun hjælpe mig med at skrive det der MED-referat. Men jeg noterer mig under alle omstændigheder for en feriedag i dag."

"Arh, ved du hvad?" sagde jeg. "Hvis du og Tinka får MED-referatet færdigt, så vi kan sende det ud i morgen, så synes jeg bare at vi skal kalde i dag for "hunds første sygedag".

Det var en smutter

Man bliver naturligvis glad, når strengen viser sig på graviditetsprøven. Et barn! Jeg skal have et barn! Men, men, men ... – Der er tidspunkter, hvor den slags kommer meget ubelejligt, og hvis jeg skal være ærlig, havde vi heller ikke satset på, at jeg skulle være gravid igen på det tidspunkt.

Jeg var lige begyndt i mit nye job, og der stod absolut ingen steder i min private karriereplan, at jeg skulle ind til chefen og aftale barselsorlov ganske få måneder efter at jeg tiltrådt, og jeg havde det rigtig skidt, da jeg skulle overbringe ham det "glade budskab". Jeg havde slet og ret dårlig samvittig-

hed, for jeg syntes at jeg svigtede mit arbejde. Jeg havde ikke sparet nok op "på kontoen", når jeg nu kun havde været der i så kort tid.

Hjertet op i livet, og ind på hans kontor.

"Ja, altså. Jeg ved ikke hvordan jeg skal sige det, men ... altså, jeg er gravid ... og det var altså ikke fordi, vi havde planlagt det, og jeg ved godt at det kommer på et dumt tidspunkt, og ..."

Han holdt hænderne op for at få mig til at stoppe, og jeg frygtede hvad der nu ville komme. Han var vel i sin gode ret til at være sur.

"Åh, jeg elsker, når I kommer og fortæller, at I er gravide!"

Bang! Der faldt en sten fra mit hjerte, og jeg følte faktisk at jeg stod i en slags taknemmelighedsgæld til min chef, hvilket jo er lidt fjollet, da det er en menneskeret at blive gravid og holde orlov. Jeg syntes jo, at jeg skyldte, men han hjalp min samvittighed på plads.

"Jeg vil ikke lægge skjul på, at det selvfølgelig kan være lidt upraktisk," fortsatte han. "Men når man ansætter unge kvinder, ved man jo, at den slags kan ske. Om så det er planlagt eller en smutter! Under alle omstændigheder synes jeg, at vi skal fejre det med jordbærkage til kaffen."

Mine kolleger ønskede mig tillykke og grinede lidt af mine samvittighedskvaler, og da jeg kørte hjem om eftermiddagen, glædede jeg mig til at fortælle min mand om reaktionerne. Han arbejder selv i en virksomhed, hvor værkføreren bliver eddikesur, hvis bare man tager barns første sygedag eller beder om lov til at møde lidt senere, hvis man skal til tandlægen!

Da jeg fik min datter og vendte tilbage efter min orlov, lagde min chef og jeg en plan for min arbejdstid, indtil jeg kunne få plads i en vuggestue. Da jeg en dag havde babyen med på arbejde og skiftede en hurtig ble, kom han forbi.

"Jeg skylder dig virkelig en tjeneste," sagde jeg.

"Pjat," sagde han. "Nogen skal jo føde børn, så vi kan holde befolkningstallet her i kommunen. Og du begynder først at skyldte mig tjenester, når jeg begynder at skifte hendes ble. Og så vidt går vi altså ikke her i kommunen!"

Suppen kom på ski

På mit køleskab hænger et avisudklip fra lokalavisen, som tit får mig til at smile. Og jeg ved, at nøjagtigt det samme udklip også hænger hjemme hos gamle hr. Madsen.

Det hele begyndte en af de sjældne vinterdage, hvor himmel og jord stod i ét. Da vækkeuret ringede, kunne jeg høre knivskarp regn og hagl piske mod ruden, og jeg vidste, at det ville blive én af de rigtig svære dage. Når man kører rundt som social- og sundhedsassistent, er det ekstra frustrerende, at skulle bruge dyrebar tid på at tage snesjappende sko af og på ved hvert hjemmebesøg.

Jeg kikkede ud af vinduet og bandede over, at jeg ikke havde fået sat cyklen ind i garagen, for den stod i snedriver til bremseklodserne. Men det var først, da jeg fik åbnet for de regionale nyheder, at jeg fik problemer for alvor. Hele natten havde sneet pisket ned, og i radioen advarede politiet om al unødigt udkørsel. Jamen, jeg skulle jo på arbejde! Ikke fordi, jeg havde noget imod at blive siddende derhjemme med en kop kaffe og et blad, men hvad så med de gamle? Jeg plejer at cykle ned til kommunen og hente vognen der, for jeg har ikke bil selv. Men hvordan skulle jeg nå derned i tide? Og hvordan skulle jeg komme ud på ruten, når Falck og politiet frarådede udkørsel? Og som de sagde i vejrudsigten: En ny koldfront er på vej, og vi får mere sne de kommende dage.

Pludselig kom jeg i tanker om Madsen! Han sad jo helt alene på sin lille landejendom, helt derude hvor kragerne vender. Han skulle nok kunne klare sig uden støvsugning, og heldigvis kunne han klare toilettet selv. Men hvad med maden, når bilen ikke kunne komme ned ad den lange markvej? Jeg gik lidt rundt om mig selv, men så fik jeg en idé. Jeg fik fat på min leder på mobilen.

"Jeg kan ikke nå frem," sagde jeg. "Og jeg kan jo slet ikke komme ud på ruten, men nu skal du høre, hvad jeg har tænkt," sagde jeg. Hun lyttede til min idé.

"Ok," sagde hun. "Det er altså temmelig utraditionelt. Jeg har aldrig hørt om sådan noget før, men det er jo heldigvis ikke blevet forbudt at tænke kreativt. Jeg giver køkkenet besked om at aflyse maden. Og så ringer jeg lige til Madsen. God tur!"

Da det klarede op ved middagstid, gjorde jeg mig klar. I fryseren havde jeg fundet en god portion hønsekødssuppe, som jeg lagde ned i rygsækken sammen med en pose makaroni. I skuret havde jeg hentet mine langrendsski frem, og forude lå fem-seks kilometer i den nye sne. Det ville nok blive lidt anstrengende. Men mon ikke Madsen gerne ville have selskab over suppen inden jeg skulle hjem igen?

Jo, det ville han. Han blev glad og overrasket da jeg kom glidende hen over snedynerne. Min leder havde ringet og sagt, at madbilen ikke kunne komme ned ad hans markvej, men at han nok skulle

få besøg alligevel. Og Madsen havde ikke spor imod, at jeg ikke fik tid til at støvsuge. Nullermændene passede sig selv, mens vi varmede os med en kop kaffe og suppen tøde op i gryden. Jeg synes nok at jeg havde overrumplet Madsen, men han tog sidste stik. Da jeg besøgte ham ugen efter, hvor den meste sne var skovlet til side, var han ikke alene. Han havde nemlig ringet til lokalavisen, der sendte en journalist, der tog billeder og skrev en lille historie. "Suppen kom på ski" står der i overskriften. Og billedteksten er skrevet med et glimt i øjet: "Hvem siger minuttyranni? Og hvem siger, at man ikke kan få gode ideer i det kommunale system? Martin Madsen gør i hvert fald ikke. Her siger han tusind tak for sidst til social- og sundhedsassistenten, der tog skiene på og bragte suppen ud, da madbilen ikke kunne komme gennem sneen i sidste uge."